

Til Folketingets Socialudvalg

Sendt pr mail til
Udvalgsafdelingen ved
Udvalgssekretær Ketty Gammelgaard
Christiansborg
1240 København K

ketty.gammelgaard@ft.dk

Henvendelse til Folketingets Socialudvalg med anmodning om svar på, hvad der kan gøres for at kommunerne sikrer borgerne en mere fejlfri sagsbehandling, så den rette hjælp til rette tid, for hele familien - og især børnene - er bedst muligt tilgængelig.

Henvendelsen bedes desuden omdelt i Folketingets Kommunaludvalg.

Som formand for BoPaM ledsager jeg ofte borgere til møder med kommunale sagsbehandlere og andre, når en sag er kørt af sporet, eller når en person / familie ikke oplever sig forstået korrekt og derfor heller ikke modtager den hjælp, de har behov for.

Jeg har således – i uge 50 - været med en familie til møde i en kommune på Fyn. Et møde, der efterlod en oplevelse af manglende lovkendskab i kommunen. Selve retssikkerheden for borgerne var faktisk ikke til stede.

Jeg har anonymiseret sagen og kommunenavnet, da det er det generelle og principielle, jeg beder jer tage stilling til.

Henvendelsen sendes i håb om, at I i Folketinget sikrer Jer en større kvalitet i sagsbehandling og i afgørelser, til gavn for borgerne og dermed for hele samfundet.

Efter en kortfattet kontakt til kommunens borgmester blev jeg og familien indbudt til møde i en sag, der har kørt i **syv år**. Mødet afdækkede følgende fejl:

1. Der er tale om en frivillig anbringelse – men moderen har aldrig i disse 7 år modtaget tilbud om hjælp til erhvervelse af bedre forældrekompetencer.
2. I sagsakterne står der, barnet er anbragt til hun fylder 18 år. Da der er tale om en frivillig anbringelse, er det vel ikke lovligt forlods at tidsbestemme anbringelsens varighed?
3. Sagsakterne er fyldte med overstregninger – bl.a. 4½ side sammenhængende. Er det kendetegnede for god kvalitet i sagsbehandlingen, og er det tilladt at strege noget ud, så forældrepartshaverne ikke har mulighed for, at orientere sig?
4. Der skal foreligge en handleplan, som alle parter accepterer og underskriver. Det har der aldrig været.
5. Opfølgingsmøderne skal afholdes mindst 1 gang hvert år. De har ikke fundet sted.

6. Under et møde gik socialrådgiveren direkte til angreb på familien, fordi de udtrykker deres utilfredshed. (jeg overværede hændelsen). Socialrådgiveren besluttede på stedet, at mor og barn skal have mindre samvær. Nu indrømmer kommunen, at sagsbehandleren ikke havde kompetence hertil, og at parterne skal høres, før en sådan beslutning er gyldig.
7. Sagen var mangelfuldt belyst, idet en yderst relevant oplysning om alvorlig kromosomfejl ikke fremgik – fravær af denne oplysning har betydning for valg af konkrete initiativer – herunder evt. lægebehandling - og valg af støtte/handlemåder.
8. Relevante oplysninger om moderens egne opvækstvilkår har ikke tidligere været inddraget i dialogen mellem moderen og kommunen, med henblik på at bevare samværet mellem mor og barn – kommunen har alene taget afsæt i, at samvær var til skade for barnet.

At familien i løbet af de syv år, har haft otte forskellige sagsbehandlere har kompliceret sagen unødigt for alle involverede parter.

Familien har nu selv fundet en kontaktperson, som de har tillid til. Den foregående § 54 person var ikke i stand til at etablere et samarbejde med familien, dette har kommunen ikke reageret på.

Ovenstående sag er desværre ikke enestående i sine fejl. Som formand for BoPaM møder jeg mange mennesker, der bliver ilde hørt, misforstået og fejlagtigt behandlet i deres kommune.

De oplever alle, eller har alle oplevet egen barndom – deres barns eller barnebarns opvækst, med svære omsorgssvigt.

Herunder haft alkoholskadede forældre, lidt fysisk og psykisk overlast, for nu at blive mødt af en kommune, der mangler indsigt i, hvordan alkoholramte familier hutler sig igennem hverdagen, uden at få den rette hjælp til tiden.

De mødes uden respekt for deres behov. De nedgøres i deres søgning af hjælp, frem for at blive mødt med forståelse og empati for de overgreb – svigt - mistrivsel og tab af funktioner, de så stærkt har forsøgt at kompensere for, netop p.g.a. manglende hjælp og støtte.

Hvornår lærer alle "systemer" at respektere den borger, der beder om hjælp?

Barnets har brug for hjælpen i tide, for ikke at tage uoprettelig skade.

Familien har brug for støtte til at genfinde / opbygge egne sociale kompetencer.

De ønsker alle at bevare en kontakt, også når det er til barnets bedste, at leve nogle år uden for familien, hvis barnet ikke skal videreføre en negativ social arv.

Håber meget på en respons fra Udvalget,

Med venlig hilsen

Bodil Neujahr.

Initiativtager til og formand for "Landsforeningen til støtte for Børn og Pårørende af Misbrugere."

Mindevej 2. Mølholm.

7100 Vejle.

Tlf. 20 86 69 05.

Bilag.:

BoPaM's nyhedsbrev.

Kære BoPaM medlemmer.

Den 14. november skrev og fortalte jeg, om flere BoPaM familiers trængsler.

Her kommer en opfølgning på sagen fra x kommune.

BoPaM har naturligvis igen indhentet familiens accept af, at fortælle dette.

Familien ønsker at I skal kende til sagen og udviklingen af samme, fordi de tænker, flere kunne sidde i lignende situation.

For ca. 1/2 år siden, kontaktede jeg et byrådsmedlem fra x kommune, i forhåbning om han kunne skubbe til sagen. Det forsøgte han.

Jeg føler mig dog overbevist om, at det egentlige skred skete, da mormoderen for nylig sendte et brev til x kommunes borgmester og fortalte - ganske kort og præcist, om familiens store sorg og bekymringer.

Borgmesteren foranledigede et møde, med en leder og jeg blev igen bedt om, at deltage.

Familien har - siden sidste møde - selv fundet en ny § 54 person. Igen har mormoderen taget initiativ.

Blot ved at følge sin intuition, har hun fået kontakt med en kvinde, som selv har været anbragt og det er fantastisk, hvilke ressourcer denne kvinde har og den viden hun kan bidrage med, er helt unik.

Både mor og mormor gav udtryk for en følelse af lettelse efter mødet, fordi de følte, de endelig var blevet hørt.

Lederen fra x kommune, gjorde det klart, før selve mødet begyndte, at hun ville tage udgangspunkt i loven.

Det var jo alt familien ønskede og derfor herligt, lederen var enig heri.

Faktisk kunne vi - den nye § 54 person, mor - mormor og jeg, hurtigt påpege adskillige fejl.

Frivillig anbringelse betyder, forælderen skal støttes i at erhverve sig forældrekompetencer, med henblik på at få barnet hjem igen.

Den støtte har moderen ikke modtaget, nu igennem 7 år. Lovbrud nr. 1.

I sagsakterne står der, barnet er anbragt til hun fylder 18 år.

Lederen fra x kommune påpegede selv, at der ikke kan sættes hverken alder på barnet, eller anden form for tidsperspektiv på en frivillig anbringelse. Lovbrud nr. 2.

Overstregningerne er ikke tilladte. Lovbrud nr. 3.

Der skal foreligge en handleplan, som alle parter accepterer og underskriver. Det har der aldrig været. Lovbrud nr. 4.

Opfølgingsmøderne skal afholdes mindst 1 gang hvert år. De har ikke fundet sted. Lovbrud nr. 5.

Ja jeg kunne blive ved. Hvor er det dog pinligt for danske kommuner, at borgerne får en sådan behandling og at forskellige sagsbehandlere, ikke reagerer på velbegrundede klager.

Der har været 8 forskellige socialrådgivere på sagen, som er 7 år gammel. Dette i sig selv, må betragtes som systemsvigt overfor alle implicerede.

Hvordan skal den biologiske familie og plejefamilien kunne finde rede i så mange forskellig personer?

Hvordan skal barnet?

Hvordan skal 8 forskellige socialrådgivere kunne samarbejde med de implicerede familier og tilgodese barnets behov, uden nogen handleplan?

Det er ganske forudsigeligt, hvad der her skete.

Hvis bare man kender lidt til psykologi og det menneskelige sind ved man, at den stærkeste og mest dominerende vil tage over, i mangel på ansvarlig ledelse.

Plejemoderen, har fuldstændig styret, hvad der styres kunne.

Plejemoderen har overtaget socialrådgiverens rolle, hvilket jeg påpegede overfor lederen, som gav mig medhold.

Mangel på ledelse og struktur på samarbejde, fra x kommune.

En tidligere § 54 person, har udtalt sig til fordel for moderen. Observationer og notater er ikke taget til efterretning. Lederen noterede min påstand.

Tværtimod mente denne person, hun var nød til at trække sig, som støtteperson for moderen.

Info: § 54 personer bliver ansat af kommunen og aflønnet af samme. Sikke et system at finde rundt i!

Som erfaringen her viser, skal § 54 personen passe på, ikke at fornærme sagsbehandleren og samtidig alligevel hjælpe borgeren.

Hvad vejer tungest? Eller i denne familiesag - Hvilket ben står du bedst på?

Denne § 54 person, som moderen var glad for, mente ikke hun kunne bidrage positivt til sagen, efter hun udtalte sig til fordel for moderen og dermed naturligvis, som sagen kører, imod plejemoderen.

Hun var til et møde, hvor hun blev irettesat og fortalt, hvilke der var hendes opgaver.

Jeg spørger - hvad, eller hvem, er en støtteperson til for?

Socialrådgiveren, eller nærmere socialrådgiverne - som skulle lede samarbejdet, har slet ikke magtet opgaven.

Sagen har været totalt blottet for kommunal ledelse og overblik.

Så utroligt mange offentligt ansatte har arbejdet på en sag, uden at den har været gennemskuelig for en eneste af de implicerede. Hvilket morads!

Nuværende socialrådgiver gik - på sidste møde, hvor jeg deltog - direkte til angreb på familien, fordi de udtrykker deres utilfredshed.

Socialrådgiveren besluttede, at mor og barn skal have mindre samvær.

Faktisk er det ikke op til socialrådgiveren alene at afgøre, påpegede lederen.

Parterne skal høres, før en sådan beslutning er gyldig. Lovbrud nr. 6.

Lederen spurgte interesseret og fik oplysninger om bl.a. en arvelig kromosomfejl, som har præget flere generationer.

En yderst vigtig information, vil jeg mene, hvis hensigten er, at hjælpe barnet. Mangel på indsamling af relevant data. Lovbrud nr. 7.

Lederen spurgte også til moderens barndom. Her kom oplysninger frem, som direkte kan kobles på barnets nuværende problemer.

Dette har ikke før interesseret sagsbehandlerne.

Disse problemer - som barnet har tilfælles med sin mor - da moderen var barn - er blevet betragtet og brugt, som dokumentation for, at den biologiske familie og samværet med dem, skader barnet.

Sagsbehandleren skal arbejde på, at barnet bevarer kontakt med sin biologiske familie. Altså.

Lovbrud nr. 8.

Lederen tog selv referat af mødet. Hun læste det højt for alle, ved mødets afslutning og påpegede, det vil blive sendt til moderen, som naturligvis har indsigtelsesret, hvis hun mener der mangler noget, eller referatet indeholder fejl.

Meget tilfredsstillende, kunne vi forlade mødet, med et ønske fra lederen om, at starte sagen helt forfra og at alle - med henblik på dette - skal mødes igen til januar.

Jeg kan ikke lade være at tænke.

Det er frygtelig trist, at opleve mennesker der vel egentlig mener det godt, reagerer så kolde og kyniske, som det her er tilfældet.

Hvordan pokker kan det stå på så længe, uden nogen undrer sig?

Jeg ved, der jævnligt er møder hos kommunen, hvor anbringelsessager tages op med ledelsen. Jeg ved, der er politiske udvalg, som skal lade sig informere. Snorksover de alle?

Børneanbringelser koster ufatteligt mange penge, jeg begynder at forstå hvorfor. Mon ikke de fleste går til lønninger?

Det er jo desværre ikke et enkeltstående eksempel på sagsbehandlingsforløb, jeg her fortæller om. Det er heller ikke kun hos, x kommune de trænger til at få gamle metoder og forældede procedurer reviderede.

Faktisk er det skræmmende generelt, at der trænger til en ordentlig omgang hovedrengøring og et BoPaM kursus, når det handler om problematikker i misbrugerramte familier.

Konklusionen må være:

Der bør være en ansvarlig ledelse og fokus SKAL være på hjælpen der ydes, ikke på personerne. I denne sag har socialrådgiverne - med undtagelse af 1 - åbenlyst handlet, med sympati for plejefamilien.

Barnets behov, samt den biologiske families rettigheder, er ikke til stede. Loven for den sags skyld - som I kan læse - heller ikke.

Jeg har - igen med familiens accept, opdateret Hans Kristian Skibby, som er formand for Folketingets Kommunaludvalg, om sagen.

Han har modtaget følgende spørgsmål, på vegne af BoPaM:

Hvad gør Folketingets Kommunaludvalg - helt konkret - for at hjælpe borgerne i sådanne håbløse tilfælde?

Hvordan sikrer I Jer, at kommunalt ansatte overholder lovgivningen?

Hvor kan borgerne henvende sig og få støtte - udover til BoPaM? Det er jo håbløst for almindelige mennesker, alene - at tage en så udmattende kamp op, mod systemet.

De bedste hilsner
Bodil Neujahr.
Landsformand.